

JE NUTNÉ STAVĚT DALŠÍ STODOLY?

Lk 12,13-21

kázání ze soboty 19. 10. 2013 – br. Patrik Mašata

Pán Ježíš se svými učedníky putuje z Galileje do Jeruzaléma. Jdou tam kvůli velikonočním svátkům a aby Pán Ježíš završil své dílo na této zemi svojí obětí. Putují dlouho a během cesty Pán Ježíš promlouvá ke svým učedníkům. Mnohdy také i k několika tisíčovým davům, které je obklopovali. Na začátku 12. kapitoly promlouvá především ke svým učedníkům. Varoval je před kvasem farizeů a myslel tím jejich pokrytectví. Farizeové sice dělali všechno správně a podle zákona, ale stále mysleli jen na sebe, s druhými neměli soucit, i v modlitbě se nad ně povyšovali.

Někdo z davu Pána Ježíše přeruší a žádá jej, aby rozsoudil jeho rodinný spor, který měl se svým bratrem při dělení majetku. Muž si vybírá Ježíše a oslovuje Ho Mistře. Oslovuje ho jako někoho, koho si váží a má ho v úctě. Vidí v něm nejspíš náboženskou autoritu i soudce. Je chvályhodné, že se jde ptát Pána Ježíše. Koho jiného by bylo lepší se ptát?

Pán Ježíš neodpovídá tak, jak bychom čekali, nedá zapravdu ani jednomu z bratrů a ani je nesoudí, nebo nepronese nějaký verdikt. Nechce s tím mít nic společného. Navíc se diví, že ho někdo považuje za soudce v jeho sporu a brání se tomu. Pán Ježíš na tuto zem nepřišel soudit naše spory o majetek, ale přišel soudit dobré a zlé. A varuje před spokojeností člověka s tím, co má, před chamtivostí mít co nejvíce bez ohledu na ostatní. Pokud máme dostatek, žije se nám hned líp, protože víme, že zítra máme co jíst a co si obléct. Nedá se na tom ale stavět jistota našeho života. Život je v něčem jiném než v majetku. To naznačuje i v onom podobenství, kde si bohatý muž staví další stodoly.

Pán Ježíš chce ve svých podobenstvích šokovat. Ukázat něco neobvyklého nebo nestandardního. Většinou vypráví podobenství, aby svým posluchačům něco objasnil. Přečtěme si toto podobenství znovu. Lk 12,16-20

Jaký problém byl s bohatým mužem v podobenství? Možná bychom řekli, že žádný. Zachoval se možná tak, jak bychom se zachovali my. Mohl třeba jen dostavět další stodoly, ale rozhodl se budovat nové. Chtěl mít zajištěnou svou budoucnost a nemít starosti, chtěl si v poklidu bezstarostně žít a mít pohodlí. Nepočítal ale s tím, že by se té své budoucnosti nemusel dožít. Když zemře, bude mu bohatství k ničemu a jiní mu je vezmou. Jako by zapomněl, že život tady na této zemi je tvrdý a těžký. Plánuje do budoucnosti a neví, co ho čeká a ani na to nepomyslí. Nežije pro každý den, ale je zahleděný někde do dále.

Můžeme to přirovnat k někomu, kdo šel na nákup a nešťastně zemřel. Na tom, že šel na nákup, není přeci nic špatného. Kdyby ten člověk věděl, že zemře, pravděpodobně by se asi ten den choval jinak. Třeba by ten den strávil užitečněji. Hrál by si s dětmi a nehádal se s manželkou, navštívil nemocného přítele. Choval by se nejužitečněji a nejlépe, jak by mohl. Potom by si mohl říct: „Ano, svůj život jsem nežil marně.“

Onen bohatý muž promlouvá sám k sobě. Plánuje si, že poté, co dostaví nové stodoly, bude se mít lépe a bude zažívat klid a pokoj, bude moci jíst a pít. Jak vidíme, mluví sám k sobě, možná nemá žádnou rodinu nebo přítele, se kterým by se poradil. Možná mu chybí vztah k někomu druhému. Možná o všechny přišel a už nemá nikoho jiného než sám sebe, což je smutné. Má aspoň majetek, na kterém si zakládá a vidí v něm svou budoucnost. Nebo možná své blízké má, ale daleko blížší je mu jeho majetek. To co ale víme je, že Bůh ho nazývá „blázně“. Další smutná věc je, že Bůh se musí v boháčově životě ozvat sám. Nikdo ho nepřízval na pomoc v závažném rozhodnutí, nikdo ho o nic neprosí. Proto sám vstupuje tomuto člověku do života, aby mu ukázal, jak bláznivě si počíná. Protože vidí, že se žene do záhuby. Je nejspíš jediný, kdo ještě dokáže s tímto mužem zatřást a ukázat mu jinou perspektivu života. Zde podobenství končí a my nevíme, jestli stihl bohatý muž ještě něco změnit. Poté Pán Ježíš dodává: *„Tak je to, když si někdo hromadí poklady pouze pro sebe a nebohatne v Bohu.“*

Po smrti jsou již poklady této země bezcenné ve srovnání s bohatstvím v Bohu. Co je to poklad v nebi? Jsou to opravdové hodnoty, které přesahují náš materiální svět. Každodenní blízký život s Pánem Bohem, kdy máme víru, že on tady je a postará se o nás a jsme jeho milované děti a také jsou to vztahy s našimi bližními a život, který není promarněný. Proto na nás může někdy Pán Bůh zvolat z nebe, když se dívá na nás, co to tu provádíme: „proč se zabýváš marnostmi a nežiješ tak, aby to mělo smysl?“

Nyní, když Ježíš dořekl toto podobenství, se zas obrací ke svým učedníkům a ještě jim vysvětluje, že když nemají bohatství, nemusí se bát chudoby. Chudoba v době Pána Ježíše byla větší a horší než známe tu u nás. Můžeme to srovnat se třetím světem, kde je většina lidí na hranici chudoby. Obyčejní lidé na venkově, ale i ve městech, byli velmi chudí. Mnohdy jejich jediná denní starost byla, jestli budou mít co jíst a pít a jak uživí rodinu. Doufám, že takovýto stav nemusí zažívat nikdo z nás. Možná ale máme starosti o naši práci, nebo jestli vůbec nějakou dostaneme. Jiný může mít obavy o splacení půjčky. Nežijeme sice v době Pána Ježíše, ale každý víme, co nás trápí.

Dále Pán Ježíš mluví k učedníkům, aby jim dodal jistotu. Ukazuje, že lidský život je nad bohatství tohoto světa. Máme se poučit z přírody. Pán Ježíš nám dává za příklad ptáky, kteří nemají stodoly a Pán Bůh se o ně stejně stará. Stejně tak jako o polní květy, které jsou krásnější než celý Šalamounův šat. Učedníci se nemají starat o to, zda budou mít co jíst, nebo co si oblečou. Mají své zajištění nechat na Pánu Bohu a věřit mu. Protože jsme pro něj mnohem cennější než polní květiny a ptáci.

Nezapomínejme na Pána Boha. Můžeme mít mnoho majetku jako Boháč v podobenství, nebo můžeme být chudí jako většina lidí z jeho okolí. Pán Bůh chce být přítomen v našich životech. Nečekejme, až on sám přijde, ale my k němu volejme první. Žijme každý den, tak abychom si mohli říci, že to bylo k něčemu a nebyl to promarněný čas. Budujme vztahy. Jak s Pánem Bohem na modlitbě, tak v komunikaci hezkými skutky k našim bližním. Budujme si bohatství v Bohu. Pozemské poklady jsou nám k ničemu v porovnání s těmi v nebi. Odevzdávejme se Pánu Bohu každý den ve víře, že se o nás postará jako o polní lilie a ptáčky. Amen.